

KDYŽ BABIČKA NEMŮŽE

Uhříčková: Začala jsem mu povídat pohádku O perníkové chaloupce a nedorazili jsme ani ke střeše a už spal

Také se vám stalo, že vám vypadlo hlídání dítěte a museli jste proto odvolat smlouvanou schůzku, výlet či kratochvíli? Dříve neřešitelná situace již dnes není žádný problém. Když se sami nemůžete o dítě postarat, babička nebo sousedka vyhořely, stačí dnes mrknout na www.druhamama.cz a řešení kam nebo co s dítětem je na světě.

V Uherském Hradišti přisedám do auta k Simoně Uhříčkové, která je učitelkou prvního stupně základní školy a současně zajišťuje hlídání a doučování dětí. S její kolegyní Evou Krystovou vyrážíme směr Jalubí, kde mají za úkol pohlídat a postarat se o dvě nezletilé děti.

Uvítání při příchodu

Děti se už nejspíš těšily, protože zde Simona ani Eva nejsou poprvé. U dveří se mladší ze sourozenců, dvouletý Tomášek, ještě chvíli drží maminky, ale pětiletá Adrianka už obě tety poznává. Během chvíle nás vedou do svého malého království plného hraček, věcí a knížek. „Ihned u vstupu je vidět, jakou děti mají náladu. Záleží, jak s vámi začnou komunikovat. Když se zaseknou, je potřeba jim nechat chvíli času. Přijíždím chvíli dopředu, abychom s rodiči vyřídili potřebné papíry, děti se tak mohou pomalu aklimatizovat na příchod,“ prozrazuje Uhříčková mezi přesunem od hlavních dveří do dětského pokojíčku.

Když vstupujeme do místnosti, začínají navazovat komunikaci. Sednou si na koberec a ptají se děti, co tu mají nového. „Je vidět, že Tomášek se trochu ještě ostýchá, ale to nebude jistě nadlouho,“ říká Uhříčková. „Co to tu, Tomášku, máš a na co to je?“ zaznívá jako první otázka od Evy, aby probudila jeho zájem. „To je na auta, taková dráha,“ odpovídá Tomášek.

Rodiče odchází

Zajímalo mě, proč si někdo zavolá cizího člověka na hlídání svých dětí. Vysvětlení je ale snadné. „Nemáme hlídání a chceme si jít zahrát se známými kulečníky. Babičku i tchána máme po operaci a v Jalubí jsme přistěhovaní, proto to řešíme tímto způsobem. Hlídání je pro nás jediná možnost,“ vysvětluje maminka důvod, proč využívají této služby.

Tomášek je ještě malý, proto pár dobře míněných rad před odchodem. „I když vím, že dnes jsme tu objednané na 16.00 a měly bychom tu být do 18.00, musím s maminkou vypsát náš formulář. Poznačím si tu, kdy je zapotřebí s dětmi třeba pověčeřet, co bychom měli udělat, popř. jestli mají nějaké zdravotní problémy. Je to velmi důležité vědět, protože v průběhu hlídání nemusím pátrat, co se na jedinou děje,“ vysvětluje Uhříčková při zapisování do formuláře. „Kdyby se náhodou Tom počural, tak jsem nachystala věci na převlečení,“ dodává Tomášková maminka.

Není hlídání jako hlídání

Hlídání není pouze o hraní si. Nastávají i další situace, kdy je s dětmi zapotřebí pracovat i jinak. „Ještě před příjezdem se zhruba domluvíme, jak bude hlídání probíhat, ale zpravidla se vše vyvíjí podle přání dětí. Jsou-li to školáci, napíší s nimi domácí úkoly nebo pokud chodí na nějaký hudební nástroj, dohlédnu na to, aby nezapomněli ani na tuto povinnost,“ vysvětluje Uhříčková za stálé komunikaci s dětmi.

Vše je ovlivněno přáním rodičů, stáří a potřebami dětí. „Pokud hlídáme třeba osm hodin, musím nějak ten čas vyplnit. To nejde si jen neustále hrát. Na začátek si hrajeme, pak se třeba něco učíme nebo procvičujeme nějakou zálibu. Do toho klidně připravuji večeri a třeba večer i ukládám ke spaní. Vše záleží na domluvě a požadavku rodičů,“ doplňuje Uhříčková

PRO

- dobrá zkušenost před vlastními dětmi
- přivýdělek k práci
- až na výjimky klidná práce

PROTI

- obrovská zodpovědnost
- neustálá bdělost, pokud je dítě hyperaktivní, je to někdy náročnější
- případné dojíždění

Zvyk je železná košile

Není vůbec lehké změnit dětské stereotypy a někdy až zlovyky, které rodiče buď přehlížejí nebo jsou nedostatečně pevní ve výchově. „Když jsem hlídala u jedné rodiny, malý nechodil spávat dřív než o půlnoci. Maminka jezdila domů z práce až v deset, a tak si musela zajistit hlídání, i když v rodině byl ještě starší bratr. Chtěla jsem tento zvyk změnit, ale ani jeden tomu nevěřil, že se mi podaří uspat malého dřív než ve dvanáct,“ vzpomíná Uhříčková na jedno kuriózní hlídání.

Vše jde změnit, i když tomu málokdo věří. Jde to. Není to nic složitého, jen se to musí vyzkoušet. „Udělála jsem jídlo, pojedli jsme a o půl osmé šel do postele. Protestoval, ale lehl si. Začala jsem mu povídat pohádku O perníkové chaloupce a nedorazili jsme ani ke střeše a už spal. Zklidnit se a zapsal do pohádky a během půl hodiny spal. I matka se sama divila, že se mi to podařilo,“ dopověděla příběh Uhříčková.

Pane, pojďte si hrát

I po půlhodině Tomáška neustále baví jezdit s autem tam a zpět a je vidět, že už i Eva ví, co všechno děti umí, a vybízí Adrianu, aby ukázala, jak umí pracovat s kruhem. „Kde máš kruh? Ukaž nám, jak s ním umíš točit. Výborně a potlesk k tomu! Až budeš větší, tak si koupíš větší kolo a s tím to půjde lépe, uvidíš. A ukážeme strýčkovi, jak umíte prolézat?“ zveselá podporuje děti k činnosti Eva. A tak se Tomášek v roli pejska přidává a oba dva ukazují, jak umí prolézat skrz kruh.

Simona připomíná, co bychom mohli dělat dalšího. Co třeba skládat puzzle? „S mamkou jsem ho někde uklidila, ale nevím kde. Hmm, máme dvojce puzzlíky, ale tyto skládám nejradši. Kde jen jsou? Už vím, jdu pro ně do pokoje,“ křičí už skoro z druhé místnosti Adrianka. Dlouho se nenechá prosit a jsem na kolenou i já a zapojuji se do nové aktivity. „První si musíme všechny dílky rozřadit, abychom věděli, kdo budeme který obrázek skládat. Je nutné pro děti neustále

Magnetická tabule

V záplavě hraček, které děti v pokojíku mají mezi nejoblíbenější patří magnetická tabule na kreslení. „Tato tabule je hlavně pro menší děti, které si zde mohou vyzkoušet pohyby rukama a rozvíjet jemnou motoriku. I výška je optimální, proto ji často využívají,“ říká Uhříčková. Adrianka nás poslouchá a doplňuje: „Můžu si na ni lepit magnetky, kreslit s barevnými křídami, ale když si chci kreslit, raději maluji na papír.“

vymyslet něco nového. Dokud je jedna činnost baví, nechat je, ale v okamžiku, kdy je vidět rozmrzelost, je zapotřebí změna,“ prozrazuje Uhříčková se šibalským úsměvem na tváři.

Jednorázové hlídání

Tak jako vše má svoje zákonitosti, i při této práci je nutné dodržet jistá pravidla. „Pokud jdu do rodiny poprvé, nejprve vysvětlím, o co jde a jak zhruba bude vše probíhat. Sepíšu smlouvu, ve které je vymezena naše pravomoc. Protože do rodiny chodí hlídat i

jiné holky, napoprvé vždy přijedu s nimi, aby se rodina cítila bezpečněji. Představíme se a sepíšeme informační kartu, ve kterém se uvádějí základní údaje o rodině. Zdravotní stav, zdravotní pojišťovna, veškeré kóničky dítěte, abych věděla, co si pro něj můžu připravit,“ vysvětluje Uhříčková průběh první návštěvy. Ne nadarmo se říká, že děti jsou jako živé stříbro, a tak nejvíc u této

práce platí opatrnost nade vše. „Při hlídání musíte být neustále ve střehu. Většinou hlídám jen jedno dítě, ale pokud rodiče chtějí hlídat více jak 3 děti, raději chodíme dvě. Vše záleží na stáří dětí a zkušenostech pečovatelky,“ dodává Uhříčková.

Při hlídání jim jde také o rozvíjení a práci s dětmi. Vesměs se na tuto práci hlásí studentky, vysokoškolačky nebo ženy, které k ní nemají daleko. Důležité ale je, aby měly pedagogické nebo sociální vzdělání plus zdravotnický kurz se zaměřením na poskytnutí první pomoci.

„Základy mám ze studia a sama teď učím ve škole. Holky, co u nás hlídají, pak vědí, jak s dětmi pracovat, co s nimi dělat. Snažíme se jim na chvíli nahradit vlastní mamku, když není právě doma, a to ve všech směrech,“ podtrhuje Uhříčková.

Trochu četby

S úžasem sleduji, když si Adrianka, které je pět let, bere knížku prvňáčku a říká mi, že už umí číst. „Naučila jsem se to sama a s mamkou takto čtu.“ Ptám se, co je toto za písmenko. „M,“ odpovídá. „Jsi si jistá?“ „Jo, jsem,“ bez váhání dodává. Ještě několik písmenek a pokaždé odpověď na výbornou. Zakončujeme číslicí, kterou nejspíš bude dostávat Adrianka často do žakovské knížky, a to jedničkou.

Abych vyzkoušel, jak ji čtení jde, následuje praktická ukáзка. „Máme máslo a sůl. Melu maso. Máma ale soli málo. Osol to maso,“ čte Adrianka rychle a bezchybně ze slabikáře. Zatím co si s Adrianou čteme, tak Tomášek s Evou hraje mezi hromadou hraček tenis.

Doučování

U menších dětí jde více či méně jen o hraní s přihlídnutím ke konkrétním potřebám rodiny. Avšak u starších je možné zajistit i doučování jednotlivých předmětů.

„O doučování žádají spíše středoškoláci, kteří si chtějí na poslední chvíli zachránit známky. Někdy by stačilo, kdyby od rodičů byla trochu tvrdší ruka, aby se snažili už od začátku a nemuseli vše dohánět na poslední chvíli. Procvičujeme dané učivo, které probírali ve škole, anebo je vyložené

učím látku celou znovu. Doučuji matematiku, protože tento předmět studuji,“ popisuje Eva průběh doučování. „Při doučování je nutné, abychom měli v daném oboru odborné vzdělání a praxi. Pokud sama vzdělání nemám, jde jiná kolegyně,“ dodává Uhříčková.

Úklid pokojíku

Před koncem se začíná uklízet. Skoro to vypadalo jako dostihy, kdo z obou sourozenců uklidí rychleji. „Mamka nám s úklidem pomáhá, ale napřed musíme sami,“ prozrazuje Adrianka. Na samotný závěr přichází zklidnění. „Sedneme si ke stolu a kreslíme si nebo vytáhnou nějakou knížku a čteme si,“ říká Uhříčková. Tomášek si maluje domeček a auto, ale v momentě, kdy zazvoní zvonček, okamžitě oba běží přivítat rodiče a popisují, co všechno za ty dvě hodiny zažili. Pomalu se s dětmi loučíme a jdeme domů. Přijemná, leč zodpovědná práce.

prolézání kruhem

Adrianka se svým slabikářem

Tomášek s Evou u magnetické tabule

skládání třídičného puzzlu

četba z knížky

malování na závěr

